

**Tvende gudelige
Psalmer,
Den Første:
Brudens Høy-Sang om den
Aandelige Salomon;
Forfattet
Om det aandelige Ægteskab, som er
imellem CHRISTUM og en
troende Siæl,
Som begynder saaledes:
Af Himmelens Kammer en
Brudgom fremtræder, etc.
Synges som;
Dydædle Siæl, etc.
Den Anden:
I prægtige Himle og Jorden
tillige! etc.
Som forestiller
En troende Siæls fornemste Attraae
og Begiæring, saavel i Livet
Som i Døden.
Synges som:
Den skjønnest og lifligst etc.

Trondheim, trykt Aar 1786.**

1.

Af Himmelens Kammer en Brudgom fremtræder,
Hvis Navn er Solen, heel dejlig at see;
Han med sine gyldene Straaler mig klæder
At jeg forglemmer min Sorrig og Vee;
Det er Retfærdigheds Soel af det Høje!
Jesus, som udgik fra Faderens Skiød,

At han mig Salighed kunde tilføje,
Som ble fortiend ved hans Pine og Død.

2.

Naar jeg af Solen, som Qvinden beklædes,
Kaster jeg Maanen strax under mig ned:
Himlen jeg søger, af Verden jeg kiedes
Thi den er idel Forfængelighed.
Stemplede Riiger i Voxet forsvinde,
Naar Solens Straaler de stikker derpaa:
Naar jeg min Brudgom i Hiertet har inde,
Verdslige Tanker jeg lader bort gaa.

3.

Naar Moses vil sig i Ægteskab binde,
Ulige Ansigrer parrede bliir:
Hand, som var dejlig, tog sig en Morinde,
De hvide Tænder var hendes Ziir;
Naar Ahasverus vil tage en Qvinde,
Som skulle blive hans Dronning og Brud,
Esther, som før var en fattig Jødinde,
Da med en Krone stafferedes ud.

4.

Aldrig var Moses saa dejlig at skue,
Aldrig Ahasverus saa meget formaaer,
JESUS, som Hiertet optender i Lue,
I begge Stykker dem jo overgaaer:
Rød som en Rose han er i sine Kinder,
Hvid som en Lilje i Dalerne groer;
Siælen hans Riigdom nok føler og finder,
Tungen kand ikke udsige hvor stor.

5.

Mørk var at skue den Morlandske Qvinde,
Fattig var Ester, men hvor saae jeg ud;
Hæslig, elendig mon JESUS mig finde,
Der jeg blev kaaret at være hans Brud:
Min Fader var een af de Amoriter,
Af hans Lænd sprang jeg, og faldt udi Dynd,
Min Moder var og een af de Hethiter,
Som mig undfanged og fødte i Synd.

6.

Ach! ach! hvor ofte hand til mig har bejlet:
Ordet er Kierligheds pegende Stav:
Ach! ach! hvor ofte min' Løfter har fejlet,
Som jeg forlovet i Daaben ham gav;
Der jeg nu skulle troeloves med Ære,
Jeg ham i Troen udrakte min Haand,
Fæstende Gave han mig mon forære,
Der han mig sendte i Hiertet sin Aand.

7.

Raaber min JESUS af elskende Hierte:
Een er min Due, og een er min Brud!
Echo jeg svarer af Kierligheds Smerte:
Een er min Brudgom, og een er min GUD!
Han mig med stikkede Klæder bepryder,
Gyldene Stykker han fører mig i,
Saligheds Klæder af hannem jeg nyder,
Det er hans aandelig Bruds Liverie.

.8

Guldring i Øret med Armebaand tvende
Antog Rebecca af Tienerens Haand:
JESUS mig Ordet i Øret mon sende,
To Sacramenter de ere min' Baand:

Udi Vand-Badet jeg Fæstens-Øll fanger,
Bylluppet stedse ved Alteret staaer,
Saligheds Lædskelse Siælen erlanger,
Naar jeg med tørstige Læber fremgaaer.

9.

Reen fra all Smitte min Brudgom mig tvetter,
Broder-Lod falder paa Søsterens Arv,
Viin uden Bærme han til mig fremsætter,
Fedmen han giver med nydelig Marv;
Som Pelicaner de føder fin' Unger
Med sit Blod, tappet af Brysterne ud:
Saa lædsker JESUS de tørstige Tunger,
O! en barmhiertig og elskende GUD!

10.

En Hiemme-Gave jeg haver i vente,
Det er GUDs Rige, som evig bestaar,
Naar at Brudgommen sin Brud vil afhente,
Ære-Krands gives, som aldrig forgaar:
Da skal mit Hoved bekrones med Ære!
Da skal jeg rejse fra Babylon ud;
Da skal mit Scepter af Palme-Green være
Da skal jeg mættes i HERren min GUD!

11.

Troefaste Venner maa skilles ved Døden,
Kiærligste Ægtebaand løses maa op,
Naar Siælen kaldes, da er det fornøden
At vi til Graven lever vor Krop;
Nu maa en Abraham miste sin Sara;
Qvinden af Thecoa savne sin Mand;
Nu maa Naomi omskiftes til Mara;
Saa ubestandig er Ægteskabs-Stand.

12.

Aldrig kan Døden det Baand sønderrive,
Som min Siæl haver med Frelseren fast,
Lever jeg, dør jeg, jeg HERrens skal blive,
Samson kan ikke opslide de Bast,
Døden, som Brude-Vogn mig skal hiemføre,
Fra denne Jordan lad bruse en Vind,
Jeg med de gloende Hester skal kiøre,
Som ere Engler, i Himmelen ind.

13.

Bort! bort! al Jordiske Sysler og Tanker,
I skal ey meere nu krænke mit Sind,
I Klippens Riv jeg har kastet mit Anker,
God Havn der findes for alle slags Vind;
En tillukt Urtegaard Hiertet skal være,
Som ey skal aabnes med Dirik af Guld.
Ingen betroes den Nøgel at bære,
Uden allene min Frelsere huld.

14.

Ret som de kloge Jomfuer optændte
Lamper med Olje, og ventede Bud,
At deres Brudgom dem ville hiemhente,
Som var en Konge-Søn fød af en GUD;
Saa vil jeg være om Midnat tilrede,
Paa det at Dørren maa abmes for mig;
Jeg vil dig følge, naar du mig vil lede
Ind i den evige Glæde hos dig.

15.

O! at jeg havde med Duen to Vinger,
Jeg vild' opsøge min Noah og Roe,

Der, hvor at Engle-Discanten den klinger,
Der er heel lystig at være og boe!
Der skal jeg fuld udaf Kiærligheds Lue
Skinne som Solen i Herligheds Glands!
Der skal jeg stedse min Frelser skue!
Der skal min Sorrig omvendes til Dands

16.

Kom da, min Brudgom, med Bruden jeg raaber:
Kom HERre JESu! og tøv ej, kom snart!
Du skal ej væde din' Lokker af Draaber,
Duggen skal blive for Hovedet spart;
Thi jeg dig straxen indtil mig vil lukke,
Saa snart jeg hører din bankende Haand,
Jeg vil med Stephano saaledes sukke,
Ach Herre JESu! anname min Aand.

Den Anden:

1.

I prægtige Himle og Jorden tillige!
O! værer mit Vidne til det jeg vil sige.
Alt det, som mit Hierte kan glæde og gavne,
Er JESum at elske, at kysse og favne.

2.

Den høyeste Ære, hvor efter jeg stunder,
Bestaaer i at være i JESu hans Bunder!
Mig synes saa mange Slags Himle oprinde,
Som Siælen Blod-smykkede Vunder kan finde.

3.

Lad Verden true og Tænderne vise,

Jeg vil min livsaligste JEsu dog prise,
Lad buldre og lyne, og tordne tillige,
Jeg tænker fra JEsu dog aldrig at vige.

4.

Lad Luften bespændes med giftigste Buer,
Og Jorden og Havet staae begge i Luer,
Saa skal dog min JEsu mig altid behage,
Ham intet skal kunde mit Hierte betage.

5.

Thi JEsu betragter de ængstede Hierter,
Forsøder med Glæde de bitterste Smerter,
Det veed jeg, thi vil jeg ham aldeig forsage,
Men stedse hans Liflighed kysse og smage.

6.

Ach! seer dog, der kommer min persede Drue,
mit Hierte at favne i Kierligheds Lue,
O Sødhed! ej nogensteds mere at finde,
Hvo vilde sig med ham ej evig forbinde;

7.

Al Gierning og Tanke paa hannem kun sigter;
Til ham jeg mig gandske og evig forpligter;
Ham har jeg udvalt mig for alle at have,
Den sødeste Rose og yndigste Gave.

8.

Naar Læber og Kinder i Døden skal blegne,
Da vil jeg til Sultning med Sukke betegne:
At JESUS, kun JESUS min JESUS skal være,
Ham ene og evig at elske og ære.